

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MICHALA BOBKA,
predstavljeni 11. maja 2016¹

Zadeva C-108/16 PPU

**Openbaar Ministerie
proti
Pawłu Dworzeckiju
(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,**

ki ga je vložilo Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska))

„Predhodno odločanje — Nujni postopek predhodnega odločanja — Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah — Okvirni sklep 2002/584/PNZ — Evropski nalog za prijetje — Postopki predaje med državami članicami — Razlogi za fakultativno neizvršitev — Kazen, izrečena v nenavzočnosti — Osebno vabilo — Uradna vročitev na drug način — Pravo Unije — Avtonomni pojmi“

1. Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe je bil vložen v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje, ki ga je poljsko sodišče izdalo za P. Dworzeckega, na Nizozemskem. Ta evropski nalog za prijetje se nanaša na izvršitev treh kazni zapora, od katerih je sodišče eno naložilo v okviru sojenja, na katerem P. Dworzecki ni bil osebno navzoč.
2. Ta zadeva se nanaša predvsem na vprašanje, ali se lahko za vročitev vabila polnoletni osebi (v tem primeru dedu P. Dworzeckega), ki je član gospodinjstva na naslovu, ki ga je navedla oseba, za katero se zahteva predaja, šteje, da izpolnjuje pogoj iz člena 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami,² kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009³ (v nadaljevanju: Okvirni sklep).
3. Na podlagi tega predloga za sprejetje predhodne odločbe mora Sodišče razložiti nekatere pojme, ki jih vsebuje člen 4a Okvirnega sklepa. Z odgovorom na postavljeni vprašanji bo mogoče natančneje pojasniti nalogo izvršitvenega sodišča na področju preverjanja okoliščin, ki zahtevajo uporabo alternativnih možnosti iz člena 4a(1) Okvirnega sklepa.

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34.

3 — UL 2009, L 81, str. 24.

I – Pravni okvir

A – Pravo Unije

4. V skladu s členom 1(2) Okvirnega sklepa „[d]ržave članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa“. V skladu z odstavkom 3 te določbe Okvirni sklep „ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 [PEU]“.

5. Okvirni sklep 2002/548 je bil spremenjen z Okvirnim sklepom 2009/299. Z njim je bil med drugim razveljavljen člen 5(1) in vstavljen nov člen 4a, ki se nanaša na odločbe, izdane na podlagi sojenja, na katerem zadevna oseba ni bila osebno navzoča.

6. V uvodni izjavi 4 Okvirnega sklepa 2009/299 je navedeno:

„Zato je treba določiti jasne in skupne razloge za zavrnitev priznanja odločb, izdanih v sojenju, na katerem zadevna oseba ni bila osebno navzoča. Namen tega okvirnega sklepa je natančneje določiti opredelitev skupnih razlogov, ki bi izvršitvenemu organu omogočili, da izvrši odločbo kljub temu, da oseba ni bila navzoča na sojenju, pri tem pa v celoti spoštuje njeno pravico do obrambe. Ta okvirni sklep ni namenjen urejanju oblik in načinov ter procesnih zahtev, ki se uporabijo za doseg rezultata, opredeljenih v tem okvirnem sklepu, saj se za njihovo določitev uporabljajo nacionalna prava držav članic“.

7. V uvodni izjavi 7 Okvirnega sklepa 2009/299 je navedeno:

„Priznanje in izvršitev odločbe, izdane v sojenju, na katerem zadevna oseba ni bila osebno navzoča, se ne bi smela zavrniti, če je bila oseba osebno povabljen in s tem obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo z odločbo, ali če je bila zadevna oseba kako drugače uradno obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, in sicer tako, da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bila ta oseba seznanjena z načrtovanim sojenjem. V zvezi s tem se razume, da bi morala biti zadevna oseba o tem obveščena ‚pravočasno‘, kar pomeni dovolj zgodaj, da se je lahko udeležila sojenja in učinkovito uveljavila svojo pravico do obrambe“.

8. V uvodni izjavi 8 Okvirnega sklepa 2009/299 je navedeno:

„Pravico obtoženca do poštenega sojenja zagotavlja Konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, kakor jo razlaga Evropsko sodišče za človekove pravice. Ta pravica zajema pravico zadevne osebe, da je osebno navzoča na sojenju. Da pa lahko zadevna oseba uveljavlja to pravico, mora biti seznanjena s predvidenim sojenjem. Po tem okvirnem sklepu bi morale države članice osebo seznaniti s sojenjem v skladu z nacionalno zakonodajo, pri čemer se razume, da je treba pri tem upoštevati zahteve iz navedene konvencije. V skladu s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice pa bi lahko pri ugotavljanju, ali je bil način obveščanja ustrezen, da se je oseba seznanila s sojenjem, posebno pozornost po potrebi namenili tudi prizadevanju zadevne osebe, da prejme informacije, ki so nanjo naslovljene“.

9. Člen 4a Okvirnega sklepa določa:

„1. Izvršitveni sodni organ lahko prav tako zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, ki je bil izdan za izvršitev zaporne kazni ali ukrepa, ki vključuje odvzem prostosti, če oseba ni bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo, razen če je v evropskem nalogu za prijetje navedeno, da je bila oseba v skladu z dodatnimi procesnimi zahtevami, določenimi v nacionalnem pravu odreditvene države članice:

(a) pravočasno

- (i) osebno povabljen in tako obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo z odločbo, ali če je bila zadevna oseba dejansko kako drugače uradno obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, in sicer tako, da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bila ta oseba seznanjena z načrtovanim sojenjem,

in

- (ii) obveščena, da se odločba lahko izreče, če se sojenja ne udeleži,

ali

- (b) je bila seznanjena z načrtovanim sojenjem in je pooblastila pravnega zastopnika, ki ga je imenovala sama ali ga je imenovala država, da jo zastopa na sojenju, in jo je ta zastopnik na sojenju dejansko zastopal,

ali

- (c) potem ko ji je bila vročena odločba in je bila izrecno obveščena o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preučijo in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe:

- (i) izrecno izjavila, da ne izpodbija odločbe,

ali

- (ii) ni zahtevala ponovnega sojenja ali vložila pritožbe v ustreznem roku,

ali

- (d) ji odločba ni bila osebno vročena, ampak:

- (i) ji bo osebno vročena nemudoma po predaji in bo izrecno obveščena o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preučijo, in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe,

in

- (ii) bo obveščena o roku, v katerem mora zahtevati ponovno sojenje ali vložiti pritožbo, kakor je navedeno v zadevnem evropskem nalogu za prijetje.

[...]“

B – Nizozemsko pravo

10. Okvirni sklep je bil v nizozemsko pravo prenesen z Overleveringswet (zakon o predaji, v nadaljevanju: OLW). Člen 12 OLW, s katerim se izvaja člen 4a(1) Okvirnega sklepa, določa:

„Predaja ni dovoljena, če je evropski nalog za prijetje izdan za izvršitev sodbe, če obtoženec ni bil osebno navzoč na sojenju, ki se je zaključilo z navedeno sodbo, razen če je v evropskem nalogu za prijetje navedeno, da je v skladu s procesnimi zahtevami odreditvene države članice:

- (a) obtoženec bil pravočasno osebno povabljen in tako obveščen o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo z odločbo, ali če je bil dejansko kako drugače uradno obveščen o predvidenem datumu in kraju sojenja, in sicer tako, da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bil seznanjen z načrtovanim sojenjem in obveščen, da se odločba lahko izreče, če se sojenja ne udeleži;

[...]“

II – Spor o glavni stvari

11. Officier van justitie bij de rechtbank (kraljevi tožilec pri sodišču) je 30. novembra 2015 pri Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) vložil zahtevo za izvršitev evropskega naloga za prijetje, ki ga je 4. februarja 2015 izdalo Sąd Okręgowy w Zielonej Górze (okrožno sodišče v Zieloni Górze, Poljska) za prijetje in predajo P. Dworzeckega.

12. Nalog za prijetje je bil izdan zato, da se na Poljskem izvršijo tri kazni zapora, naložene s tremi sodbami, izdanimi 12. marca 2007 (sodba I), 22. junija 2010 (sodba II) in 2. junija 2011 (sodba III). Naložene so bile kazni zapora v trajanju dveh let (od katerih mora zadevna oseba prestatati še sedem mesecev in dvanajst dni), osmih mesecev oziroma šestih mesecev.⁴

13. Iz oddelka (d) evropskega naloga za prijetje je razvidno, da P. Dworzecki ni bil osebno navzoč na sojenju, ki se je zaključilo s sodbo II. Zato je odreditveni pravosodni organ odkljukal točko 1 v oddelku (b) obrazca naloga za prijetje (ki ustreza točki 3.1b obrazca, priloženega Okvirnemu sklepu), ki se uporablja v primerih, v katerih „oseba ni bila osebno povabljena, temveč je bila kako drugače dejansko uradno obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo z odločbo, in sicer tako, da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bila zadevna oseba seznanjena z načrtovanim sojenjem, obveščena pa je bila tudi, da se odločba lahko izreče, če se sojenja ne udeleži“.

14. V okviru „[i]nformacij[...] o tem, kako je bil pogoj izpolnjen“, je odreditveni pravosodni organ v točki 4 oddelka (d) obrazca, priloženega Okvirnemu sklepu, navedel:

„Vabilo je bilo poslano na naslov, ki ga je Paweł Dworzecki navedel kot naslov za vročanje, sprejela pa ga je polnoletna oseba, ki prebiva na tem naslovu, to je ded Pawła Dworzeckega, v skladu s členom 132 zakonika o kazenskem postopku, ki določa, da mora biti, „če je naslovnik odsoten, [...] procesni akt vročen polnoletnemu članu gospodinjstva naslovnika, če pa je polnoletni član gospodinjstva odsoten, se procesni akt lahko vroči tudi lastniku ali hišniku ali vodji vasi, pod pogojem, da se te osebe zavežejo, da bodo vročeni akt izročile naslovniku“. Na isti naslov je bila poslana tudi kopija sodbe, ki jo je sprejela polnoletna oseba, ki prebiva na tem naslovu. Paweł Dworzecki je poleg tega priznal krivdo in vnaprej sprejel kazen, ki jo je predlagalo tožilstvo.“

4 — Ker odreditveni pravosodni organ dejanj ni opredelil kot „dejanj[...], za katera ne velja zahteva po preverjanju dvojne kaznivosti“, predložitveno sodišče ugotavlja, da so bila dejanja v nizozemskem pravu opredeljena kot „(I) rop, ki sledi nasilju nad osebami, storjenemu z namenom priprave roba; (II) sotorilstvo: namerno in protipravno povzročena škoda na premoženju, ki v celoti ali delno pripada tretji osebi; (III) grožnja z napadom na življenje“.

15. P. Dworzecki je pridržan na Nizozemskem, prvič, do dejanske predaje – ki je že odobrena – na podlagi sodb I in III ter, drugič, do odločitve predložitvenega sodišča o sodbi II.

III – Predložitvena odločba in vprašanji za predhodno odločanje

16. Predložitveno sodišče navaja, da v nasprotju z določbami člena 4a(1) Okvirnega sklepa člen 12 OLW določa nujni razlog za zavrnitev izvršitve, če oseba, za katero se zahteva predaja, ni bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo, na podlagi katere je bil izdan nalog za prijetje.

17. Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu) v preteklosti del stavka „v skladu s procesnimi zahtevami odreditvene države članice“, ki mu sledi seznam v točkah od (a) do (d) člena 12 OLW⁵, razlagalo tako, da mora biti s pravom odreditvene države članice določeno, ali obravnavani primer spada v enega izmed položajev, naštetih v tej določbi. Vendar se predložitveno sodišče zdaj sprašuje, kot kažeta njegovi vprašanji za predhodno odločanje, o združljivosti take razlage z Okvirnim sklepom.

18. V teh okoliščinah je Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali sta pojma

- ‚pravočasno [...] osebno povabljen in tako obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo z odločbo‘

ter

- ‚pravočasno [...] dejansko kako drugače uradno obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, in sicer tako, da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bila ta oseba seznanjena z načrtovanim sojenjem‘,

uporabljen v členu 4a(1)(a) [Okvirnega sklepa], avtonomna pojma prava Unije?

2. Če je odgovor pritrdilen,

a) kako je treba ta avtonomna pojma razlagati na splošno; ter

b) ali primer, kot se obravnava v tej zadevi, za katerega je značilno, da:

- je bilo glede na [evropski nalog za prijetje] vabilo na naslovu osebe, za katero se zahteva predaja, vročeno polnoletnemu članu njenega gospodinjstva, ki se je zavezal, da bo vabilo izročil osebi, za katero se zahteva predaja;
- ne da bi bilo na podlagi [evropskega naloga za prijetje] mogoče ugotoviti, ali in kdaj je član gospodinjstva vabilo dejansko izročil osebi, za katero se zahteva predaja;
- medtem ko na podlagi izjav, ki jih je oseba, za katero se zahteva predaja, podala na obravnavi pred predložitvenim sodiščem, ni mogoče ugotoviti, ali je bila ta oseba pravočasno seznanjena z datumom in krajem načrtovanega sojenja;

spada v enega izmed dveh avtonomnih pojmov iz prvega vprašanja?“

5 — Ustreza delu stavka v členu 4a(1) Okvirnega sklepa, ki se glasi: „v skladu z dodatnimi procesnimi zahtevami, določenimi v nacionalnem pravu odreditvene države članice“.

IV – Nujni postopek pred Sodiščem

19. Predložitveno sodišče je zaprosilo, naj se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku v skladu s členom 107 Poslovnika Sodišča. V obrazložitvi te prošnje je poudarilo, da je P. Dworzecki trenutno pridržan, prvič, do dejanske predaje – ki jo je predložitveno sodišče že odobrilo v dveh sodbah – in, drugič, do odločitve tega sodišča o preostali sodbi. Predložitveno sodišče poudarja, da rok za odgovor Sodišča neposredno in odločilno vpliva na trajanje pridržanja P. Dworzeckega.

20. Četrty senat Sodišča je 10. marca 2016 odločil, da ugodi prošnji predložitvenega sodišča, naj se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku.

21. Pisna stališča so predložili P. Dworzecki, nizozemska vlada in Komisija. Na obravnavi 14. aprila 2016 sta poleg zgoraj navedenih ustno podali stališča tudi poljska vlada in vlada Združenega kraljestva.

V – Analiza

22. Predložitveno sodišče želi s prvim vprašanjem za predhodno odločanje v bistvu izvedeti, ali je treba razlago nekaterih pojmov iz člena 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa podati le na podlagi nacionalnega prava odreditvene države članice ali pa gre za avtonomna pojma prava Unije. V drugem primeru predložitveno sodišče sprašuje, kako je treba razlagati pojma navedene določbe glede na okoliščine obravnavane zadeve.

23. Uvodoma je treba poudariti, da ta zadeva temelji na vprašanju preoblikovanja fakultativnega razloga za neizvršitev v obvezni razlog v nacionalni zakonodaji. Sodišče tega širokega vprašanja še ni obravnavalo, saj je imelo priložnost odločiti le o možnosti, da države članice omejijo položaje, v katerih lahko izvršitveni pravosodni organi zavrnejo predajo zahtevane osebe.⁶ Ker pa na eni strani države članice v zvezi s tem vprašanjem niso podale utemeljenih trditev in na drugi strani to vprašanje ni element, ki bi bil nujen za koristen odgovor predložitvenemu sodišču v obravnavanem primeru, ga v teh sklepnih predlogih ne bom obravnaval.

A – Prvo vprašanje za predhodno odločanje

24. S prvim vprašanjem, ki ga je postavilo predložitveno sodišče, se razlikuje med dvema možnostma, ki se navidezno izključujeta: ali gre za „avtonomne pojme prava Unije“ – posledično sta njihova vsebina in razlaga določena enotno v pravu Unije, ki implicitno usklajuje nacionalne zakonodaje – ali pa so bili ti pojmi zasnovani s sklicevanjem na nacionalno pravo.⁷

25. V vseh pisnih stališčih in ustnih navedbah pred Sodiščem se zatrjuje, da so pojmi v členu 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa avtonomni pojmi prava Unije.

26. Po mojem mnenju s tako postavljenim razlikovanjem med, na eni strani, avtonomnimi pojmi prava Unije in, na drugi strani, pojmi, ki napotujejo na nacionalno pravo, ni mogoče pravilno razumeti problematike, ki je razlog za to vprašanje za predhodno odločanje. Ne zdi se namreč, da bi se sporna določba jasno uklanjala taki delitvi. Vprašanje predložitvenega sodišča se nanaša na vse koncepte, vključene v člen 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa, ki so prva izmed izjem od fakultativnega razloga za neizvršitev, določenega v tej določbi. Zdelo bi se umetno, če bi v tej določbi videli skupek avtonomnih

6 — Glej v tem smislu sodbi z dne 6. oktobra 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, točka 58 in naslednje, in z dne 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, točke od 32 do 35 in 52.

7 — Glej na primer sodbe z dne 9. marca 2006, Van Esbroeck, C-436/04, EU:C:2006:165, točka 35; z dne 16. novembra 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, točka 38, z dne 14. novembra 2013, Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, točka 26 in z dne 27. maja 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, točka 79.

pojmov, postavljenih drug za drugim. Bolj gre za neodvisne ali avtonomne *standarde* ali *jamstva* prava Unije, ki v obliki podrobnih dejanskih položajev izražajo notranje izjeme od možnosti zavrnitve priznanja iz člena 4a(1). Kot navaja Komisija, uvodne izjave Okvirnega sklepa 2009/299 pričajo o želji zakonodajalca, da določi „jasne in skupne razloge za zavrnitev priznanja“ ter „skupne rešitve“⁸ v zvezi z odločbami, izdanimi v nenavzočnosti.

27. Člen 4a(1) Okvirnega sklepa namreč določa fakultativni razlog za neizvršitev, če zadevna oseba ni bila osebna navzoča na sojenju. Vendar obstajajo štiri izjeme, ki izvršitvenemu pravosodnemu organu odvzemajo možnost, da zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje.⁹ Ti primeri so naštetih v členu 4a(1) Okvirnega sklepa, ki natančneje določa pogoje, pod katerimi mora izvršitveni organ izvršiti odločbo, čeprav oseba ni bila navzoča na sojenju.¹⁰

28. Ta sistem zahteva sodelovanje med odreditvenimi in izvršitvenimi pravosodnimi organi, ki temelji na medsebojnem zaupanju. V praksi mora odreditveni pravosodni organ v nalogu za prijetje – v skladu z obrazcem, priloženem Okvirnemu sklepu, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom 2009/299 – navesti okoliščine, v katerih se jamstva iz člena 4a spoštujejo. Če odreditveni organ odkljuje okence z navedbo, da zadevna oseba ni bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo, mora izrecno natančneje navesti, ali je bila zadevna oseba osebno povabljen (točka 3.1a obrazca, priloženega Okvirnemu sklepu), in če ni bila, ali je bila dejansko kako drugače uradno obveščena (točka 3.1b obrazca). V tem drugem primeru mora odreditveni organ navesti (v skladu s točko 4 obrazca), kako je bil ta pogoj izpolnjen. To nujno zahteva opis dejanskega stanja in pravno opredelitev nekaterih elementov v skladu s presojo odreditvenega organa.

29. To, da mora odreditveni organ navesti te dejanske informacije v točki 4 obrazca, potrjuje nalogo nadzora oziroma preverjanja, ki je priznana izvršitvenemu organu. Podatki v evropskem nalogu za prijetje o načinu, kako je bila zadevna oseba obveščena, izvršitvenemu organu tako omogočajo, da izvaja svoja pooblastila na področju zavrnitve izvršitve, tako da neodvisno preizkusi pogoje in jamstva iz člena 4a(1) Okvirnega sklepa. Ta neodvisni nadzor, ki ga opravi izvršitveni organ, mora biti zagotovljen z vidika avtonomne vsebine jasnih in skupnih jamstev, določenih v notranjih izjemah od fakultativnega razloga za zavrnitev priznanja v členu 4a.

30. Poudariti je treba, da je vloga neodvisnega nadzora, ki ga opravi izvršitveni organ, omejena na preverjanje pravne opredelitve (točke 3.1b, 3.2 ali 3.3 obrazca) dejanskega stanja, kot ga predstavi odreditveni organ (točka 4 obrazca). V nasprotju s trditvami, ki sta jih na obravnavi predstavili vladi Združenega kraljestva in Nizozemske, to ne pomeni, da lahko izvršitveni organ izpodbija dejansko stanje, ki ga je ugotovil odreditveni organ. Iz načela medsebojnega zaupanja – pa tudi iz razlogov ekonomičnosti v sodnih zadevah – izhaja, da dejansko stanje, ki ga predstavi odreditveni organ, zavezuje izvršitveni organ.

31. Kar zadeva praktične posledice jamstev, ki jih določa drugi del alternative v členu 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa, je mogoče sklepati, da neodvisno od dejstva, da je odreditveni organ v točki 3 obrazca evropskega naloga za prijetje navedel, da je bila oseba, ki ni bila osebno povabljen, dejansko kako drugače uradno obveščena, izvršitveni organ lahko preveri, ali so ob upoštevanju podatkov, ki jih je v točki 4 obrazca navedel odreditveni organ, izpolnjeni posebni skupni pogoji iz te določbe.

32. Iz sistema, zasnovanega z Okvirnim sklepom, v njegovem praktičnem poteku tako izhaja, da so izjeme, naštetih v členu 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa, avtonomna jamstva, ki neodvisno odražajo minimalne pogoje, določene v pravu Unije, katerih spoštovanje preverijo izvršitveni organi. V tem smislu so bile te zahteve za države članice *avtonomno* in *skupno* opredeljene v Okvirnem sklepu.

8 — Glej uvodni izjavi 4 in 11 Okvirnega sklepa 2009/299.

9 — Glej sodbo z dne 26. februarja 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, točka 40.

10 — Glej uvodno izjavo 4 Okvirnega sklepa 2009/299.

33. Obstoj skupnih avtonomnih jamstev, določenih v členu 4a(1), od (a) do (d), je tako prav tisti element, ki omogoča, da se s členom 4a vzpostavi sistem, ki spodbuja medsebojno priznavanje ob hkratnem spoštovanju pravice do obrambe. Zaradi teh dveh ciljev so v Okvirnem sklepu opredeljene pravne posledice procesnih aktov držav članic, vendar ne da bi bila predvidena konkretna postopkovna pravila.

34. Iz vsebine Okvirnega sklepa in uvodnih izjav Okvirnega sklepa 2009/299 namreč jasno izhaja, da namen ureditve, ki je v pravu Unije uvedena v zvezi z uporabo načela medsebojnega priznavanja odločb, izdanih *in absentia*, ni usklajevanje postopkovnih pravil držav članic. Prvič, sklicevanje na „*dodatne* procesne zahteve“ v členu 4a(1) Okvirnega sklepa kaže, da ta določba predvideva le minimalno postopkovno vsebino, ki jo mora dopolniti nacionalno procesno pravo.¹¹ Drugič, v uvodni izjavi 4 Okvirnega sklepa 2009/299 je jasno poudarjeno, da ta okvirni sklep „ni namenjen urejanju oblik in načinov ter procesnih zahtev, ki se uporabijo za doseg rezultata, opredeljenih v tem okvirnem sklepu, saj se za njihovo določitev uporabljajo nacionalna prava držav članic“.¹²

35. Iz tega sledi, da postopkovna pravila, zlasti pravila o vročanju procesnih aktov, še naprej ureja nacionalno pravo, kar je sicer v skladu z načelom procesne avtonomije držav članic in pravno naravo okvirnih sklepov. Člen 4a(1) tako določa le minimalne standarde v obliki dejanskih položajev in nacionalnemu pravu prepušča izbiro postopkovnih pravil.

36. Posledično je treba na prvo vprašanje za predhodno odločanje odgovoriti, da je treba člen 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa razlagati tako, da vsebuje avtonomne minimalne standarde, katerih spoštovanje mora neodvisno preveriti izvršitveni pravosodni organ z namenom izvršitve evropskega naloga za prijete, izdanega za izvršitev odločbe, ki je bila izdana, ne da bi bila zadevna oseba osebno navzoča na sojenju.

B – *Drugo vprašanje za predhodno odločanje*

37. Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem za predhodno odločanje Sodišče sprašuje, prvič, kako na splošno razlagati pojme v členu 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa. Drugič, predložitveno sodišče sprašuje, ali je položaj, kakršen se obravnava v tej zadevi, zajet v enem izmed dveh primerov, predvidenih v tej določbi. Po navedbi nekaj splošnih ugotovitev bom preučil posebnosti primerov iz sporne določbe glede na okoliščine obravnavanega primera.

1. Splošne ugotovitve

38. Temeljni pomen, ki ga imata načelo medsebojnega zaupanja in – z njim tesno povezano – načelo medsebojnega priznavanja v pravu Unije na splošno in še posebej v sistematiki Okvirnega sklepa, ni vprašljiv.¹³ Sodišče je večkrat opozorilo, da načelo medsebojnega priznavanja, ki je „temeljni kamen“ pravosodnega sodelovanja, pomeni zlasti, da so države članice *načeloma* zavezane k izvršitvi vsakega evropskega naloga za prijete.¹⁴ Zato lahko izvršitev takega naloga zavrnejo le v primerih obvezne ali

11 — Ta sklep potrjujejo *pripravljalni dokumenti*, v katerih se je razpravljalo o črtanju besede „dodatni“. Glej dokument Sveta 6501/08 z dne 26. februarja 2008, opomba 24, in dokument Sveta 8074/08 z dne 8. aprila 2008, str. 5. Ker ta predlog ni bil upoštevan, je izraz „dodatni“ vsebovan v vseh jezikovnih različicah.

12 — Prav tako je v uvodni izjavi 14 poudarjeno, da nacionalne zakonodaje niso usklajene glede začetka ponovnega sojenja.

13 — Glej v tem smislu mnenje 2/13, EU:C:2014:2454, točka 191.

14 — Glej na primer sodbo z dne 16. julija 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, točka 36 in navedena sodna praksa.

fakultativne neizvršitve, ki so taksativno naštetih v členih od 3 do 4a Okvirnega sklepa. Poleg tega je mogoče za izvršitev evropskega naloga za prijetje postaviti samo pogoje, ki so izčrpno navedeni v členu 5.¹⁵ Tudi če imajo države članice določeno diskrecijsko pravico pri prenosu teh določb v nacionalno pravo, jim ne morejo pripisati širšega pomena, kot izhaja iz enotne razlage.¹⁶

39. Kar zadeva člen 4a(1), iz uvodne izjave 3 Okvirnega sklepa 2009/299 izhaja, da je zakonodajalec Unije želel odpraviti položaj, predviden v členu 5 prvotne različice Okvirnega sklepa 2002/584, v skladu s katerim je moral izvršitveni organ preveriti, ali so zagotovila, dana glede možnosti zaprositi za ponovno obravnavo zadeve, zadostna.¹⁷

40. Vendar obstoj razlogov za neizvršitev priča o tem, da načelo medsebojnega priznavanja ne pomeni absolutne obveznosti izvršitve naloga za prijetje.¹⁸ Natančneje, člen 4a Okvirnega sklepa je razlog za neizvršitev, ki je izrecno povezan s pravico do obrambe v sojenju, ki se je zaključilo z obsodbo, izrečeno v nenavzočnosti.¹⁹ V tem okviru se s členom 4a(1) Okvirnega sklepa izvajajo avtonomni standardi, s katerimi je mogoče zagotoviti izvršitev naloga za prijetje, tudi če zadevna oseba ni bila osebno navzoča na sojenju. Čeprav je Okvirni sklep 2009/299 omogočil določen razvoj v smeri vzajemnega priznavanja, je bil ta razvoj mogoč zaradi uvedbe avtonomnih in minimalnih bistvenih jamstev, določenih v pravu Unije.

41. Zato načelo vzajemnega priznavanja ne sme biti edino vodilo pri razlagi člena 4a(1)(a), ker je ta določba izjema od možnosti uporabe razloga za neizvršitev, katerega obstoj je izrecno povezan s spoštovanjem temeljnih pravic. Razlaga te posebne določbe mora temeljiti na njenih posebnostih.

42. Prvič, ni sporno, da gre za določbo, ki je zelo natančna, kar zadeva pričakovane dejanske rezultate.

43. Drugič, ni mogoče spregledati, da ta določba deluje na posebnem področju kazenskega prava, kar se kaže v obstoju večjih jamstev.²⁰

44. Tretjič, ta določba je tesno povezana s procesnimi jamstvi in temeljnimi pravicami na področju pravic do obrambe in do učinkovitega pravnega sredstva iz členov 47 in 48 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).

45. V zvezi s tem je treba člen 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa, kot trdi Komisija, razlagati predvsem z vidika cilja spoštovanja pravic obtožencev ob hkratnem izboljšanju vzajemnega priznavanja sodnih odločb.²¹ Cilj varstva pravic obtožencev izhaja tudi iz uvodnih izjav 1 in 8 Okvirnega sklepa 2009/299, ki kažeta na željo po uvedbi sistema, ki bo skladen s sodno prakso ESČP.

46. V skladu s to sodno prakso pravica biti navzoč na sojenju – ki izhaja iz predmeta in cilja celotnega člena 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP)²² – ni absolutna, obtoženec pa se lahko pod nekaterimi pogoji po lastni volji izrecno ali molče, vendar nedvoumno, odpove tej pravici. Tako je bilo razsojeno, da sojenje,

15 — Glej na primer sodbo z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točka 80.

16 — Glej v tem smislu sodbi z dne 17. julija 2008, Kozłowski (C-66/08, EU:C:2008:437, točka 43) in z dne 5. septembra 2012, Lopes Da Silva Jorge (C-42/11, EU:C:2012:517, točka 37). Sodišče je iz tega v okviru Okvirnega sklepa Sveta 2005/214/PNZ o uporabi načela vzajemnega priznavanja denarnih kazni (UL 2005, L 76, str. 16), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (UL 2009, L 81, str. 24) po analogiji sklevalo, da „je treba razloge za zavrnitev priznanja ali izvršbe take odločbe razlagati strogo“. Glej sodbo z dne 14. novembra 2013, Baláž (C-60/12, EU:C:2013:733, točka 29).

17 — Glej v tem smislu sodbo z dne 26. februarja 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, točka 41.

18 — Sodba z dne 28. junija 2012, West, C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, točka 64 in navedena sodna praksa. Glej v tem smislu tudi sodbo z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198.

19 — Glej v tem smislu sodbo z dne 29. januarja 2013, Radu, C-396/11, EU:C:2013:39, točka 37.

20 — Glej v tem smislu sodbo z dne 8. maja 2008, Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, točka 72.

21 — Glej člen 1 Okvirnega sklepa 2009/299. Glej tudi sodbo z dne 26. februarja 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, točka 51.

22 — Glej na primer sodbo ESČP z dne 12. februarja 1985, Colozza proti Italiji, CE:ECHR:1985:0212JUD000902480, točka 27.

ki poteka brez navzočnosti obtoženca, samo po sebi ni nezdržljivo s členom 6 EKČP. To velja zlasti, če lahko obtoženec pozneje doseže novo sodno odločbo, potem ko je bil zaslišan, ter če je bilo ugotovljeno, da se je odpovedal svoji pravici biti navzoč na sojenju in se braniti ali da se je nameraval izogniti sojenju.²³

47. Sodišče je že imelo priložnost odločiti o združljivosti sistema, opredeljenega v členu 4a Okvirnega sklepa, s členoma 47 in 48 Listine. V sodbi Melloni je poudarilo, da je zakonodajalec Unije izbral rešitev, ki sestoji iz izčrpane določitve primerov, v katerih je treba šteti, da evropski nalog za prijetje, izdan zaradi izvršitve sodbe, izdane v nenavzočnosti, ne krši pravice do obrambe.²⁴

48. Splošni cilj Okvirnega sklepa – in sicer poenostaviti in pospešiti pravosodno sodelovanje²⁵ – je torej treba uravnovežiti s posebnim ciljem spoštovanja pravic obtožencev, da so osebno navzoči na sojenju, na katerem temelji člen 4a, vstavljen z Okvirnim sklepom 2009/299.

49. Skratka, zaradi treh zgoraj navedenih razlogov trditve, ki temelji na polnem učinku Okvirnega sklepa, ni mogoče uporabiti – kot trdi nizozemska vlada – zgolj z namenom izboljšati vzajemno priznavanje. Take utemeljitve ni mogoče navesti v škodo pravice do obrambe v okviru kazenskih postopkov, tudi če bi to pripeljalo do položaja, v katerem bi bilo treba izvršitev naloga za prijetje zavrniti.

50. V odgovor na drugo vprašanje, pod (a), menim, da je za razlago skupnih jamstev iz člena 4a Okvirnega sklepa potreben dobesedni pristop k tej določbi, pri katerem bo temeljnim pravicam v celoti priznan njihov pomen.

2. „Osebno vabilo“ in „kako drugače uradno obveščena“

51. V drugem vprašanju za predhodno odločanje, pod (b) gre za to, ali položaj, kakršen se obravnava v postopku v glavni stvari, izpolnjuje zahteve iz člena 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa.

52. Po mnenju poljske in nizozemske vlade ter vlade Združenega kraljestva so zahteve iz člena 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa v obravnavani zadevi izpolnjene. Nasprotno pa Komisija meni, da druga možnost, predvidena v tej določbi, zahteva, da je bila zadevna oseba dejansko seznanjena z datumom in krajem sojenja, kar ne more temelji na pravni fikciji. Komisija zato meni, da iz podatkov, ki jih je predložil odreditveni pravosodni organ, ni razvidno, da je bilo mogoče nedvoumno sklepati, da je bila ta oseba seznanjena s predvidenim krajem in datumom sojenja. P. Dworzecki pa trdi, da iz obrazložitve, ki jo je navedel odreditveni organ, ni razvidno, da so bili pogoji iz člena 132 poljskega zakonika o kazenskem postopku sploh izpolnjeni.

53. Uvodoma je treba ugotoviti, da je nacionalno sodišče tisto, ki mora presoditi dejanske elemente, ki jih ima na voljo. Vendar je treba po zgledu nizozemske in poljske vlade opozoriti, da mora izvršitveno sodišče v položaju, kakršen se obravnava v postopku v glavni stvari, kadar meni, da podatki, ki jih je posredovala odreditvena država članica, niso zadostni, odreditveni pravosodni organ zaprositi, naj mu čim prej pošlje dodatne informacije,²⁶ v skladu s členom 15(2) Okvirnega sklepa.²⁷

23 — Glej na primer sodbo ESČP z dne 1. marca 2006, Sejdivic proti Italiji (veliki senat), CE:ECHR:2006:0301JUD005658100, točke 82, od 86 do 88 in 99.

24 — Sodba z dne 26. februarja 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, točka 44.

25 — Glej sodbo z dne 28. junija 2012, West, C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, točka 53 in navedena sodna praksa.

26 — Glej po analogiji tudi sodbo z dne 14. novembra 2013, Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, točka 31.

27 — V zvezi z razlago te določbe glej sodbo z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točka 97.

54. V tem okviru bom v svoji preučitvi pojasnil merila, ki jih je mogoče izpeljati iz člena 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa, da bi se predložitvenemu sodišču omogočilo, da presodi okoliščine obravnavanega primera.

55. V členu 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa sta jasno navedena dva primera: zadevna oseba mora biti bodisi „osebno povabljen“ bodisi „dejansko kako drugače uradno obveščena [...]“. Uvodna izjava 7 Okvirnega sklepa 2009/299 in sama struktura priloženega obrazca potrjujeta to razlikovanje.

56. Glede na *prvi del alternative* je morala biti zadevna oseba osebno povabljen in tako obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja. Kot je razvidno iz besedila člena 4a(1), je predmet osebnega vabila nedvomno zadevna oseba.

57. Zato dejstvo, da so za opredelitev postopkovnih pravil o vabilih pristojne države članice, ne omogoča, da se dopusti razlaga pojma „osebno vabilo“, ki bi temeljila na *fikciji*, v skladu s katero bi se vročitev *osebi*, ki ni zadevna oseba, lahko štela za osebno vabilo.

58. Kot trdijo Komisija ter nizozemska in poljska vlada, se posredno vabilo ne more šteti za osebno vabilo. To bi bilo ne le v nasprotju z rabo in običajnim pomenom izraza v vsakdanjem in pravnem jeziku (ki pomeni, da se osebno vabilo izroči „neposredno“), ampak bi bilo, kot trdi poljska vlada, tudi neskladno z logiko člena 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa, ki predvideva še drugi položaj, v katerem se osebo obvesti „kako drugače“.

59. Nazadnje, jasno je, da dokazno breme glede osebnega vabila nosijo organi odreditvene države članice. Zato je, kot trdi Komisija, poljski odreditveni pravosodni organ upravičeno odključal ustrezno točko 3.1b obrazca, ker v zadevi, ki se obravnava v postopku v glavni stvari, ni menil, da je bila zadevna oseba osebno povabljen.

60. *Drugi del alternative* iz člena 4a(1)(a) se nanaša na položaj, v katerem je bila zadevna oseba „dejansko kako drugače uradno obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, in sicer tako, da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bila ta oseba seznanjena z načrtovanim sojenjem“.

61. Vsebina te določbe jasno kaže, da se zahteva nedvoumen dejanski rezultat.

62. Posebna jamstva, določena v tej določbi, se tako nanašajo na načine obveščanja (ki mora biti uradno, in ne le odvisno od okoliščin ali neuradno), njegovo vsebino (ki mora vključevati datum in kraj sojenja) in njegov rezultat (zadevna oseba mora biti *dejansko* obveščena, tako da je mogoče *nedvoumno* sklepati, da je bila *seznanjena* z načrtovanim sojenjem).

63. Vsi ti elementi morajo biti zato podani kumulativno. Dejstvo, da je bila oseba „seznanjena“ s sojenjem, ne odpravlja potrebe po dejanskem uradnem obveščanju o datumu in kraju tega sojenja.

64. Poleg tega ni dvoma, kot je na obravnavi priznala nizozemska vlada, da dokazno breme o dejanskem uradnem obveščanju nosijo organi odreditvene države članice. Zato, kot je razvidno iz stališč, ki jih je Komisija predstavila na obravnavi, za ta drugi del alternative veljajo visoke zahteve glede rezultata, ki ga je treba doseči, zaradi njegovega širšega obsega in več predvidenih možnosti.

65. Države članice, ki so predstavile stališča v tej zadevi, so sklepale, da so zahteve iz člena 4a(1)(a)(i), drugi del, v obravnavanem primeru izpolnjene, ker na eni strani P. Dworzecki ni izkazal skrbnosti in je bilo na drugi strani v nalogu za prijete navedeno, da je P. Dworzecki „priznal krivdo in vnaprej sprejel kazen, ki jo je predlagalo tožilstvo“.

66. Te države članice so se pri oblikovanju tega sklepa oprle zlasti na uvodno izjavo 8 Okvirnega sklepa 2009/299, v kateri je ob sklicevanju na sodno prakso ESČP navedeno, da „bi lahko pri ugotavljanju, ali je bil način obveščanja ustrezen, da se je oseba seznanila s sojenjem, posebno pozornost po potrebi namenili tudi prizadevanju zadevne osebe, da prejme informacije, ki so nanjo naslovljene“. Po mnenju vlade Združenega kraljestva ta uvodna izjava dokazuje, da zakonodajalec ni želel preseči standarda varstva, zagotovljenega z EKČP. Nasprotno pa Komisija meni, da je uvodna izjava 8 izraz kompromisa med državami članicami, s katerim je bil obravnavani razlog za zavrnitev res zasnovan kot fakultativen razlog, vendar vseeno ne pomeni zmanjšanja jamstev, predvidenih v členu 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa.

67. Ne strinjam se z mnenjem vlade Združenega kraljestva. Besedilo člena 4a(1)(a)(i) ne določa nobenega odstopanja od zahteve po dejanskem uradnem obveščanju o datumu in kraju sojenja v primeru, ko bi bila zadevna oseba v določeni meri seznanjena s tem sojenjem na načine, ki ne izpolnjujejo zahtev iz te določbe. Razlagalna vrednost uvodne izjave 8 ni vprašljiva. Glede na to, da je v členu 4a(1) Okvirnega sklepa naveden razlog za fakultativno zavrnitev, bi namreč lahko izvršitveni organi eventualno lahko še vedno izvedli predajo, če sporni položaj ne bi bil zajet z nobenim od primerov, navedenih v točkah od (a) do (d) tega člena. Kot pravilno poudarja Komisija, bi države članice zato še vedno bile dolžne upoštevati zahteve, določene v EKČP, v skladu s tem, kar izhaja iz uvodnih izjav 8 in 15 Okvirnega sklepa 2009/299.

68. Kot trdi Komisija, podatek, da je P. Dworzecki „priznal krivdo in vnaprej sprejel kazen, ki jo je predlagalo tožilstvo“, ne vsebuje nobene navedbe o datumu ali kraju sojenja in ne pomeni nobene odpovedi osebni navzočnosti na sojenju.

69. V zvezi s tem je treba navesti, da je Evropsko sodišče za človekove pravice razsodilo, da je „obvestiti nekoga o pregonu proti njemu [...] tako pomemben pravni akt, da mora izpolnjevati obličnostne in vsebinske pogoje, ki lahko zagotovijo dejansko uresničevanje pravic obtoženca, ter da nejasna in neuradna seznanjenost ne more zadostovati“.²⁸ Sodna praksa ESČP, ki je nujno kazuistična, tako zagotavlja primere, v katerih se za domneve o zasebnem komuniciranju ali neuradnem obveščanju ni štelo, da ustrezajo jamstvom o zadostni seznanjenosti.²⁹ Prav tako vročitev drugi osebi (na primer odvetniku) v skladu z nacionalno zakonodajo zahteva posebno skrbnost za preveritev, ali se je zadevna oseba odpovedala pravici biti osebno navzoča na sojenju.³⁰

70. Res je, da sodna praksa Evropskega sodišča za človekove pravice ne izključuje, da lahko nekatera ugotovljena dejstva nedvoumno dokazujejo, da je obtoženec vedel, da poteka kazenski postopek, in da ni imel namena biti navzoč na sojenju ali da se je nameraval izogniti pregonu.³¹ Vendar, kot trdi Komisija, ker vabilo ni bilo vročeno osebno, iz tega, da oseba ni bila osebno navzoča na sojenju, ni

28 — Glej na primer sodbe ESČP z dne 12. oktobra 1992, T. proti Italiji, CE:ECHR:1992:1012JUD001410488, točka 28; z dne 18. maja 2004, Somogyi proti Italiji, CE:ECHR:2004:0518JUD006797201, točka 75, in zgoraj navedeno sodbo Sejdovic proti Italiji (veliki senat), točka 99.

29 — Glej na primer zgoraj navedeni sodbi ESČP T. proti Italiji, točka 28, Somogyi proti Italiji, točka 75, sodbo ESČP z dne 12. junija 2007, Pititto proti Italiji, CE:ECHR:2007:0612JUD001932103, točki 68 in 70; z dne 6. oktobra 2015, Coniac proti Romuniji, CE:ECHR:2015:1006JUD000494107, točka 53. Glej tudi sodbo ESČP z dne 23. maja 2006, Kounov proti Bolgariji.

30 — Glej na primer sodbi ESČP z dne 8. junija 2006, Kaya proti Avstriji, CE:ECHR:2006:0608JUD005469800, točka 30, in z dne 27. maja 2004, Yavuz proti Avstriji, CE:ECHR:2004:0527JUD004654999, točka 49.

31 — Glej na primer zgoraj navedeno sodbo ESČP Sejdovic proti Italiji (veliki senat), točka 99. Glej tudi sodbo ESČP z dne 28. februarja 2008, Demebukov proti Bolgariji, CE:ECHR:2008:0228JUD006802001, v kateri je ESČP razsodilo, da kršitev člena 6 ni podana, če je bil obtoženec ob pomoči odvetnika seznanjen s sojenjem, vendar je spremenil prebivališče, s čimer je kršil izrecno odredbo, naj tega ne stori. Vendar je ESČP v sodbi z dne 24. aprila 2012, Haralampiev proti Bolgariji (CE:ECHR:2012:0424JUD002964803), presodilo, da seznanjenost s sojenjem ne zadostuje za ugotovitev, da se je sklepalo, da se je obtoženec nedvoumno odpovedal pravici biti navzoč na sojenju.

mogoče sklepati, da se je oseba odpovedala temu, da bi bila navzoča na sojenju.³² Prav tako pomanjkljiva skrbnost zadevne osebe ne povzroči nujno tega, da se odpove svoji pravici biti osebno navzoča na sojenju.³³ Nasprotno, od nacionalnih sodišč se zahteva višja raven skrbnosti, če obtoženec ni bil osebno povabljen.³⁴

71. Vsekakor zahteve iz člena 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa zagotavljajo spoštovanje pravic iz členov 47 in 48 Listine. Čeprav imajo v skladu s Pojasnili k Listini te določbe enak pomen in področje uporabe kot člen 6 EKČP, to ne preprečuje širšega varstva po pravu Unije v skladu s členom 52(3) Listine.

72. Sodišče je v različnih kontekstih menilo, da pravica obtoženca, da je osebno navzoč na sojenju, ni absolutna.³⁵

73. Kar zadeva pravico do učinkovitega pravnega sredstva in poštenega sojenja iz člena 47 Listine ter pravico do obrambe, zagotovljeno s členom 48(2) te listine, je Sodišče v sodbi Melloni pojasnilo, da so v primeru iz člena 4a(1)(a) Okvirnega sklepa določeni „pogoji, v katerih je treba šteti, da se je zadevna oseba prostovoljno in nedvoumno odrekla pravici biti navzoča na sojenju, tako da izvršitve evropskega naloga za prijetje zaradi izvršitve kazni osebe, ki je bila obsojena v [nenavzočnosti], ni mogoče pogojiti z zahtevo, da se lahko njena zadeva ponovno obravnava v odreditveni državi članici ob njeni navzočnosti pri sojenju“.³⁶ Iz tega sledi, da v posebnem kontekstu Okvirnega sklepa kršitev pravice do poštenega sojenja ni podana, zlasti če je bil obtoženec obveščen o datumu in kraju sojenja, čeprav ni bil osebno navzoč na njem.³⁷

74. Iz besedila člena 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa tako jasno izhaja, da v zvezi s to posebno točko pravo Unije zagotavlja *večje varstvo* kot Konvencija, ker določa izrecno jamstvo glede rezultata vročitve, ki mora vsebovati podatke o datumu in kraju sojenja. Splošna seznanjenost s kazenskim pregonom ne izpolnjuje pogojev iz te določbe.

75. Tako izjeme od možnosti zavrnitve izvršitve evropskega naloga za prijetje, ki so določene v členu 4a(1) Okvirnega sklepa, temeljijo na jasnih in natančnih standardih, ki zagotavljajo visoko raven varstva prav zato, ker pripeljejo do obvezne izvršitve v primerih, v katerih je bila sodba izdana v nenavzočnosti.

76. Za konec je treba spomniti, da s sistematičnega vidika uporaba člena 4a(1)(a) povzroči domnevo odpovedi in – drugače kot točka (d) te določbe – ne zagotavlja pravice do ponovnega sojenja ali pritožbenega postopka.

77. Kot je bilo že poudarjeno, mora predložitveno sodišče glede na dejanske elemente, ki jih ima na voljo, in v skladu z zgoraj navedenimi merili presoditi, ali je mogoče nedvoumno sklepati, da je bil P. Dworzecki pravočasno seznanjen s sojenjem na podlagi dejanskega uradnega obvestila o predvidenem datumu in kraju sojenja. Vendar se mi za koristen odgovor predložitvenemu sodišču in

32 — Glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo ESČP Sejdovic proti Italiji (veliki senat), točka 87. Poleg tega „obtožencu ni treba dokazati, da se ni nameraval izogniti sojenju niti da je njegovo odsotnost mogoče pojasniti z višjo silo“ (glej na primer zgoraj navedeno sodbo ESČP Colozza proti Italiji, točka 30).

33 — Glej sodbo ESČP z dne 8. oktobra 2015, Aždajić proti Sloveniji, CE:ECHR:2015:1008JUD007187212, točki 57 in 58.

34 — Glej na primer zgoraj navedeni sodbi ESČP Somogyi proti Italiji, točka 70, in Kaya proti Avstriji, točka 30.

35 — Sodba z dne 26. februarja 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, točka 49. Glej tudi v drugih kontekstih sodbe z dne 17. novembra 2011, Hypotečni banka (C-327/10, EU:C:2011:745, točke od 50 do 53), z dne 15. marca 2012, G (C-292/10, EU:C:2012:142, točka 48 in naslednje), ter z dne 6. septembra 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, točki 54 in 5).

36 — Sodba z dne 26. februarja 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, točka 52.

37 — Sodba z dne 26. februarja 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, točka 49. Kot navaja Sodišče, ta razlaga sledi pristopu ESČP v sodbah z dne 14. junija 2001, Medenica proti Švici, (CE:ECHR:2001:0614JUD002049192, točke od 56 do 59); zgoraj navedeni sodbi Sejdovic proti Italiji, (točke 84, 86 in 98), ter zgoraj navedeni sodbi Haralampiev proti Bolgariji (točki 32 in 33).

s pridržkom dodatnih informacij, prejetih v skladu s členom 15(2) Okvirnega sklepa, zdi, da za vabilo, ki je bilo vročeno na način, opisan v drugem predloženem vprašanju, ni mogoče šteti, da izpolnjuje pogoj „dejansko kako drugače uradno obveščena“ v smislu člena 4a(1)(a)(i), ker ni mogoče nedvoumno sklepati, da je bilo vabilo dejansko izročeno osebi, za katero se zahteva predaja.

78. Vendar je treba navesti, da različni položaji, navedeni v točkah od (a) do (d) zadevne določbe Okvirnega sklepa, tvorijo normativno celoto, ki deluje sistematično. V zvezi s tem, če predaje ni mogoče odobriti na podlagi točke (a), se je še vedno mogoče opreti na druge primere, ki omogočajo spoštovanje pravice do obrambe, s tem ko zagotavljajo pravico do pravnega sredstva ali obnove kazenskega postopka.

79. Poljska vlada je pojasnila, da je v njenem notranjem pravnem red določena možnost zahtevati ponovno sojenje. Zaradi tega elementa bi, kot trdi Komisija, odreditveno sodišče morebiti lahko sklepalo, da so v obravnavanem primeru izpolnjeni pogoji iz člena 4a(1)(d).

80. Nazadnje, za vsak primer je treba dodati še, da je v členu 4a(1) in uvodni izjavi 6 Okvirnega sklepa 2009/299 navedeno, da gre za alternativne pogoje. Odreditvenemu organu nič ne preprečuje, da navede, da je izpolnjenih več pogojev, ker se ti pogoji ne morejo šteti za medsebojno izključujoče. Tak dodaten podatek bi tako olajšal vzajemno priznavanje in pospešil sodelovanje.

81. Skratka, iz besedila sporne določbe ter splošne sistematike in cilja Okvirnega sklepa izhaja, da uporaba točke (a) člena 4a(1) Okvirnega sklepa zahteva, da je bila zadevna oseba *neposredno* osebno povabljen, in če ni bila, da je mogoče *nedvoumno* sklepati, da je bila zadevna oseba *seznanjena z načrtovanim sojenjem* na podlagi *dejanskega uradnega obvestila* o predvidenem *datumu in kraju* sojenja.

VI – Predlog

82. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj na vprašanji za predhodno odločanje, ki ju je predložilo Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska), odgovori:

1. Člen 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami je treba razlagati tako, da vsebuje avtonomne minimalne standarde, katerih spoštovanje mora neodvisno preveriti izvršitveni pravosodni organ z namenom izvršitve evropskega naloga za prijetje, izdanega za izvršitev odločbe, ki je bila izdana, ne da bi bila zadevna oseba osebno navzoča na sojenju.
2. Člen 4a(1)(a) Okvirnega sklepa 2002/584/PZN z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami je treba razlagati tako, da je morala biti zadevna oseba v skladu z nacionalnimi postopkovnimi pravili, ki se uporabljajo, neposredno osebno povabljen, oziroma če ni bila, da mora biti mogoče iz podatkov, ki jih navede odreditveni organ, nedvoumno sklepati, da je bila zadevna oseba seznanjena z načrtovanim sojenjem na podlagi dejanskega uradnega obvestila o predvidenem datumu in kraju sojenja.